

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

Serbske njedzelske zapjewa.

Wudawa so kóždy sobotu w Šmolerjez knihcizisheczejni w Budyšcinje a je tam ja sčtwórtlětnu přichedplatu 40 np. dostacž.

15. njedzela po swjatej Trojizny.

Mat. 6, 24—34.

Do Knjesoweho předomanja na horje wjedže naš nasch tekst. Kaž běšće tam wokolo njeho šromadžena wulka wošada, kotraž posłuchasće na jeho słowo, tak dyrbymy tež my so radny tam seńcž, hdžez je jeho słob słyshecž. A woprawdže, tuto jeho słowo ma tu šamšnu móž tež hišće dženša po tutym dołhim čašu, pschetož wono je wěrnosć, a sčtož po nim čini, tón khodži po prawym pucžu. Njeje dha tež hišće w našim čašu tak, so ničto njemóže dwěmaj knjesomaj služicž, kaž tu słyschimy s Knjesoweho rta. A je temu tak w našich seństich wobštejnoscžach, kaž wjele bóle w duchownym nastupanju. Prajmy potajkim:

Ničto njemóže dwěmaj knjesomaj služicž.

1. Sčto słyschimy wo tutymaj dwěmaj knjesomaj?
2. Čžehodla njeje móžno, woběmaj služicž?
3. Komu pak dyrbymy služicž?

1. Tón Knjes tu praji: Wy njemóžecze Bohu služicž a mamonej. Bóh je potajkim tón jedyn Knjes. Wón je tón, kiž je zply šwět stworil, tež naš čłowjekow. Wón je tón, kiž naš šđerži a dawa nam žiwnosć a potrebnosć, kiž horjekach w njebjekach knježi s wulkej mozu. Wny šnajemy jeho, kaž chze wón w šwojej lubosći naš wschittich k šebi čahnyčž, so bychmy šhubjeni njebyli, ale wěčne žiwjenje měli. Wón šnaje wojowanje w našich wutrobach, kaž chze šle w naš dobywacž a dobre šadušnyčž, a teho dla je wón póšłal šwojeho jenicžleho narodženeho šyna, Jesom

Chrysta, so by naš psches šwoje předomanje na prawy pucž dowjedł, a so by psches šwoju šmjercž na šchizju naš wumohl wot našich hrěchow. Tak móžemy nětko psches njeho pschicž k šwojemu Bohu, pschetož wón chze nam našche hrěchi wodacž, hdžž pschinyšemy jemu pokutnu, wěrzaju, poniznu wutrobu. Haj, wón je tón Knjes wschěch knjesow, a chze byčž tež našch knjes, kotremuž dyrbymy služicž. A šmy jeho wotročžojo, dha móže a budže wón tež naš mytowacž. — Ale tón Knjes rěči tu hišće wo druhim knjesu, wo mamonu. Mamon pak je bohastwo tuteho šwěta, a na bohastwo so husto džěla wot čłowjeka, tak so pschi tym na wscho druge šabnywa; a tak pschindže, so je mamon tón pschibóh, tón Knjes, kiž ma wjele poddanow. Luther je ras s polnym prawom prajił, so njeje hrěch, hdžž ma šchescžijan pjenješy a kublo, jenož na to ma kědžbowacž, so njeby bohastwo nad nim knježilo, ale so by čłowjek wostal s knjesom nad nim. A mamonej móže so wscho pschilicžicž, sčtož je wot tuteho šwěta, kaž čžitamy w šwjatym pišmje: Pschetož wschitto, sčtož na šwěcže je (jako žadosć čžěla, a žadosć woczow a hordosć žiwjenja) to njeje wot Wótza, ale je wot šwěta (1 list Žana 2, 16). Ščodny tuteju knjesow chze pak nětk knježicž nad čłowškej wutrobu, a tola chzedža mnošy špytacž, woběmaj služicž, dyrbja pak pschi tym sešnacž, so to móžno njeje.

2. Čžehodla pak to njeje móžno? tak so dale prašchamy. Wny derje wěmy, so njeje móžno, tu na šemi dwěmaj knjesomaj došpołnje služicž; a sčtož chžyl to špytacž, tón tola njemohl to wuwješć. A runje tak je tež tu. Sčtož chze šwojemu Bohu služicž, tón dyrbi so jemu tež žyle

poddac, a tehorunja žada ſej tež pſchibóh bohatſtwa zylého cžłowjeka, jeho žiwjenje, myſljenje a cžinjenje. Bóh a mamon ſtaj wſchaf pſcheczimnifaj, a to tež hinaf bycz nje-móže. Pſchetož pola Boha je ſwětło, ſwět pať khodži w cžemnoſczi, hdyž Boha nima. Bóh chze tych, kiž jemu ſlužja, t ſebi cžahnycz do wěcžnoſcze, hdyž móže ſwět tebi jenož ſachodne wězy poſticžecz, kotrež žaneje wažnoſcze nimaju junu pſched ſudnym ſtołom Božim. Bóh dawa rjane myto naſchim duſcham; wot ſwěta doſtawafch jenož dobroty ſa ſwoje cžěło. A ſchto mēniſch, je lēpje: ſo by byla twoja duſcha do wſcheje wěcžnoſcze wumožena, abo ſo by ſhubjena byla ſa krótke wjeſele w twojim bēhu na ſemi? Nē, wono njeje móžno, wobēmaj ſlužicž, pſchetož Bóh je tón, kiž je ſwjate džeſacz kaſnje dať, a wón ſej žada, ſo bychu jeho wotrocžkojo tež te ſame dđerželi. Wón je tam tež prajiť: Ty njednrbifch druhich bohow mēcz pſchi-mni! Duž, hdyž chzeſch Bohu ſlužicž, dha po jeho pſchi-kaſni njeſmēſch žaneho pſchiboha mēcz, tež niž pſchiboha mamona. Tutón mamon pať wabi a cžeri tebje ſaſo, ſo by ty Bože kaſnje pſcheſtupil, a ſo by žiwy był po ſwojim ſpodobanju. Tajlich pať, kiž mēnja, ſo móža dwēmaj knjeſomaj ſlužicž, je w kóždym cžaſu doſcz bylo, tež mjes nami jich namaťamy; ale t dobremu kónzej njemóža pſchi-ncž. Jim dyrbinym pſchivolacz ſłowa Heliaſa: Kať doľho chzeče kłazacz na wobēmaj bokomaj? ſo bychu ſo wrócžili t jenicžke-mu knjeſej, kotremuž dyrbinym ſlužicž. A duž chzemym ſo ſłoncžnje hiſchče praſchecz:

3. Komu dha dyrbinym ſlužicž? Dwēmaj knjeſomaj ſlužicž, Bohu a mamonej, to njepſchinjeſe žohnowanje a njewjedže naſ do ſbóžnoſcze. Mamonej ſlužicž a ſwětej, to dželí naſ wot Boha; my pať chzemym ſe ſwojim Bohom ſjednocženi bycz, a to je jenož móžno, hdyž jemu ſlužimym, hdyž je wón naſch Knjeſ. Teho dla chzemym wſchitke ſwoje ſtaroſcze ſe ſebje wſacz a na teho Knjeſa cžiſnycz, wón budže ſo potom tež derje ſa naſ ſtaracz. Kať wulkotna je rēcž Ebóžnika, kať kraſnje ſtaja wón nam tu pſched woczi wſchekomóž njebjefkeho Wótza, ſo budže wón, kiž ſo ſtara wo ptaczki pod njebjefami a wo lilije na polu, ſo hiſchče wjele bóle ſtaracz ſa naſ cžłowjekow. Wón ženje na ſwojich njeſabyma; haj, nochžyli dha ſo jemu rady do-wěricž a jemu ſlužicž? A kaž je wón wſchekomóžny, tať je tež wſchekomōdomny, wón ſnaje wſcho, wón widži wſcho, a ničžo njewoſtawa jemu potajene. Schto mēniſch, nje-budže wón tež nutš hladacz do twojeje wutrobym a widžecz wſcho, ſchtož ſej žadaſch? Njebudže wón wſchitke twoje potrebnocžce ſnacž a ſo ſtaracz, ſo njetrjebaſch na ničim nuſu cžerpicž? Kať dha tón Knjeſ tu prajiť? Sa wſchitkim tym pyťaju ſo pohanjio! Chzeſch ſnano licženy bycz do pohanow? Abo njechaſch radſcho cžinicž po tym ſłowje: Pyťajcže pať najprjedy Bože kraleſtowo a jeho prawdoſcz; dha budže wam to wſchitko pſchidate. Njeje to najkraſniſche? Teho dla chzemym tež my pyťacz Bože kraleſtowo, pyťacz niž pſcheſ to, ſo dwēmaj knjeſomaj ſlužimym, abo ſnano jenemu, kiž nam pomhacz njemóže, ale pyťacz chzemym jo tať, ſo ſlužimym ſwojemu njebjefkemu Knjeſej a Wótzej, wſchekomóžnemu Bohu nētko a kóždy cžaſ.

Ty Božo, hiſchče dženſa ſy
Kaž wot wěcžnoſcze bohaty,
Ja ſo cži dowěrjam.
Cžin moju duſchu bohatu;
Dha ſmēju ja doſcz tam a tu. Hamjen.

W. we L.

Boži předarjo pod njebjom!

(Mat. 6, 24—34.)

ſłóſ (W. miſ. harf., cžo. 269): Dži, khwataj t njebjom, duſcha! —

Naſch Ebóžnik prawdu praji
Nam Božu pſcheczelnje,
Hdyž pſched woczi nam ſtaji,
So knjeſtowo dwoje je:
Pať Bóh pať mammon knježi;
Pſched jenyim duſcha leži
Do ſlužby jimana
A myto doſtawa. —

Wy ſlužicž njemóžecže
Bohu a mammonej;
Do njeſboža wſchaf džeče
We ſlužby dželenej;
Pať wuſwolicže Boha,
So ſbožowna je droha,
Pať mammon wudželi
Wam myto w žaloſczi.

Pať — pať! dže pſchezo rēta,
Kaž doľho tudy ſmy. —
Pſched ſatamanſtowo cžěka
Njech kóždy roſumny.
Ach, wuſwolmy ſej Boha,
So duſcha naſcha wboha
By džel ſwój doſtala
We Božym ſbožowna!

So ſlepi njeſtarajmy
Wo kubla ſachodne;
Na cžěło njehladaimym,
Kiž bóřny ſahinje;
Sědž, picže, draſtu miľy
Bóh wobradža, kiž džiwy
Tu wſchēdnje doľonja;
Wón džeče ſaſtara!

Wſchaf knjeſtowo wón ſam wodži,
Knjeſ wěcžny woſtanje;
Pucž, po kotrymž ſo khodži,
Nam ſjewicž džečžom wē,
Eſam do ſwěta naſ ſtajiť
A j miľoſcžu je hajil
Hacz ſem bjeſ pſcheſtačža
A ſwěrnocž ſahowa. —

Schto chžyli nētk ſo ſtaracz,
Hdyž Bóh naſch Wócžez je?
Eſo w ſachodnoſczi paracz
Ze waſchnje pohaniſke!
Wſcho ſtworjenje dže ſwēdcži
Nam ſbožownym, ſo džeče
Bóh Wócžez ſaſtara,
Kiž džeče lubo ma.

Ach, t dowěrje naſ nucži
Naſch Ebóžnik lubojnje,
Hdyž kēdžbowacz naſ wucži
Na wſchitko ſtworjenje:
Hlej, ptaki ſ lilijemi
Nam ſtruchłym ſ khērluſchemi
A ſ pyťaju předuja,
So Wótž naſ lubo ma!

Hdyž předarjom dže mamym
My wſchēdnym pod njebjom
A wſchudžom wuhladamym
Džiwo Boži ſ wjeſelom,
— Kať njednrbjeli khwalicž
A wopor džaľny palicž
Som', kiž naſch Wócžez je
A ſežiwicž naſ chze?! —

Duž precž nētk ſe ſtarocžu;
Naſch Wócžez wſchitko wē!
Přecz ſe wſchey knicžomnoſcžu,
Njech myſľ nam t njebjom dže,
Tam do Božeho raja,
Hdyž džeče Bože maja
Eſwój dom a bydlenie,
Kiž jim dacž Wócžez chze!

Schtož tudy potrebamym,
Kaž doľho w zuſbje ſmy,
Wſchaf wſchēdnje doſtawamym
My ſ jeho dobroty.
Njech ſtarocž wſchitka ſhinje,
Njech ſachodnoſcz ſo minje,
Dom ſpēchnje khwataimym,
— Tam ſbóžni wěcžnje ſmy! —
M. U.

Wſchē ſtarocže cžiſncže na teho Knjeſa!

Njany lētni wječor ſedžeſche mloda žona pſched ſwojej khēžku a pilnje ſuľnicžu ſa ſwojeho ſynka ſchijeſche, kotrehož wjeſele wuſmēwanje bēſche ſe ſahrodki ſem ſlyſchecz. Muž pōdla ſwojeje žony ſedžo derje ſaſluženy poľwy po ſłoncženju ſwojeho ſprōžneho džěla wužiwaſche. — „Schto budžemoj cžinicž, Hendricho, ſo ſo ſežiwimoy, hdyž budže ſyma? Džiwo w lēcže to namaj cžečžo doſcz pada, kať potom pōndže?“

Tole praſchenje w myſlach poľ ſdrēmniženeho muža ſacžuwanje wubudži, kotrež ſo na jeho hjeſwocžu woſnamjenjowaſche. „„Luba žōnka, ſchto tamle ſchijeſch?““

„Eymſtu ſuľnju ſa naju lubuſchka.“

„To febi myšlach. Wě to tón mały muž? Wěšće niž!“

„Njedyrbjała jemu to prajicž, so bych jeho tychnimym starošćam sa pschichodnu symu tónž scžinika?“

„Kak na tele myšle šapadnjesh? Kak mohł so tón staracž? Njeflyšchich jeho? Wón je žylicžki džeń wješečy, kaž ptacžatko, a by-li jemu to hdy pschichło fei na symu myšlicž, by džě so na swoju macž spusčezł, wot kotrejež so nadžije tu draštu dostacž, kotrejež trjeba.“

„Wěriš ty to? Mě, dha je naju hólczatko mudrišče, dhyžli jeho macž!“

Wocži mlodeje žony so se hylhami pjelnješčej, hdyž k njebjem šložene woblicžo swojeho muža widžeshče, a mróczalka nad jejnym domčžkom i hroženjom wišaza so psches džěščezowe dowerjenje šhubi.

„Teho dla njestarajče so“, praji Jefuš, „a njeprajče: „Schtó budžemy jěcž? schtó budžemy picž? schtó budžemy so woblekacž?“ atd. (Mat. 6, 31—34).

U.

Herbstwo njedžakownych džěcži.

Sedyn pschepuz swoje žyle samoženje swojim džěcžom pschewostaji, a džěcži jemu sa to pschilubichu, jeho po pschistojnosčzi sežiwicž. — S woprědka to pětnje džěšče; ale po cžasbu buchu džěcži jara twjerde napschecžiwu njemu. Wone jemu tak rjež kóždy kusť do rta licžachu a jeho ani i pschistojnej draštu njesastarachu.

Wobžarujomny nan husto prajeshče: Sa sym wopaf cžinił, so sym wschě swoje pjenesh a kubla swojim džěcžom dal. Lěpje by bylo, so bych wone mje prošnyč dyrbjałe, hacž so dyrbju ja je nětko prošnyč. —

Ma jene dobo buchu nanaj wot stareho pschepusšeho pschecžela njenadžujyžy 20,000 tolet wuplacženyč, kotrež běšče dawno sa šhubjene mēł. — Wón da hylnu, želesnu kšchinju i wjele samkami na nej wudžělacž a swoje pjenesh w nej sawobarnowa. Džěcži nětko nanaj so sažo liščezjo jeho hacž najtežžbliwischjo wobhladowachu, so bych tak tele pjenesh jemu tež wuleščizile. Tola nan jim žaneho kroschka wjazy njeda, a wone so i herbštwom troschto-wachu. So jeho šmjercži tamnu kšchinju žedžiwje wotewrichu. Ale nan běšče štradžu te pjenesh šyrotowni daril a město nich žyhelow do kšchinje nakladł. Bóđla tychle žyhelow ležeshče papjerka, na kotrejež napišane stejeshče:

Tym džěcžom, kiž njedžatne staršchimaj bēchu,
Njesh pjenesh wschě jich do kamjeni džěchu! —

U.

Wutroba.

Dwě komorzy ma wutroba,
We tymaj i byhlenjom
Stej šotije radosčž, šrudoba.

Hdyž w jenej radosčž hori so,
Dha w drugej šrudobu
Spaf jima, twjerde drēmancžko.

D radosčž, bjeť so na fedžbu,
Kěcž i waha, wobknjež so,
So njewubudžisch šrudobu!

F.

Schtó da najwjazy?

Něchtó da 20,000 hrimnow sa mišionstwo, a wscho šlawjeshče wulkomyšlneho dawacžerja.

„Sa snaju hiščezje darniwischeho muža“, něchtó džeshče.

„Woprawdže? a schtó to je? Kak wón rěka?“

„Dar, wot njeho woprowany, je jeno malo ludžom snaty; tón šnjes pak jón snaje a dawacžerja tež. Wóndano trjehich stareho muža, kotryž mi se hylhami we woczomaj powjedashče, so chze jeho jenicžki šyn jeho a domijnu wopuschcžicž, so by w dalokim pohanskim kraju i mišionarom byl. Nan powjedashče, so běšče šyn febi šnustkowneho powołanja wědomny a so jeno jeho dla komdžeshče, domowinu wopuschcžicž.“

„Kak mohł jeho sadžeržecž?“ prajeshče tón stary muž. „Mimale swoje žyle žiwjenje dolho sym so modlił: „Pschindž k nam twoje kralestwo!“ — a runjež je boloscž džělenja wot mojeho šyna wulka a mam tež tu wěstoscž, so jeho ženje na semi sažo njewohladam, šacžuwam tola hluboku, cžistu radosčž nad tym, so sym jemu šhryštuba dla cžahnyč dal.“

F.

Kajkiž wušyw, tajke žně.

Wužitne powjedańcžko sa mlodych a starych.

Slě je, hdyž šu staršchi tak njerodni, so swoje džěcži njewoczahnu w bohadojosčzi a napominanju temu šnjesej; ale tež runje tak slě je, hdyž nan a macž pschi woczehnjenu swojich džěcži jenajše myšle njesstaj; hdyž macž to šhwali, na cžož nan bórcži, abo hdyž nan khosta, hdyž macž samolwja a polěkuje. Tajke woczehnjene žanych dobrych plodow njenješe.

Šurij běšče jenicžki šyn swojeju staršchaju a teho dla jara lubowany. Wón bē herba nanowych kublow a jeho mjena, wón bē pschichodna šepjera macžerje, a teho dla wobeju wutrobna radosčž. Teho nan bē rojomny muž, chzyšče a hladašče teho dla na to, so by jeho jenicžki šyn něšchtó prawe a hódne nawuřnył, džeržeshče jeho k šchuli, a prošeshče wučerja, so by na njeho kuty byl; tež kemšch njekmēdžeshče žanu njedželu škomdžicž, jako bē džekacž lēt stary. Wón šam pak w domje na pschistojnosčž a pošluschnoscž hladašče, a lohko so njesta, so nan njekhostane njewostaji, hdyž bē Šurł khal abo njepošluschny pobyl, abo hdyž jeho wučer na lēnosčž šforžeshče.

„Ty tola haru cžinišy kaž hlupy“, bórcžeshče macž, hdyž nan Šurka kžow dla i prutom našchwifa; „wón je hiščezje njerosomny, cžakaj hacž naroscž.“

„Njebudž džiwna, macžě, a njemyšl tak wopafi“, džeshče nan. „Kaz so cžlowjek w mlodoščzi pschuwocžzi, tajki wostanje. Hdyž jeho nětk k dobremu nawjedowacž nochzesch, tak dolho hacž je mały, potom hdyž wotrosčezje, cze njebudže pošlusčacž, a ty mozy nad nim njedobudžesh ani se šlowami ani i prutom. Mój mamoj teho jenicžkeho, a dyrbjałli tón hiščezje njeporadženy hycž a wotrosčž kaž cžernjowy kēť, to by mi tola hórje cžinilo hacž hdy bych žaneho džěščza njemēł.“

Alle macžeri so tajkele rěcže njepodobachu, a wona mēnjeshče, so jeje šynk tak lošy njeje, a so dyrbja so Šurkej wschelake njepocžinki pschehladacž, dokelž je wón jenicžki a jara lubošne džěcžo, a móže so tak lešnje pschimłowjecž.

Al to tež bē wěrnó. Šurł, tak mały a šlaby hacž tež bē, dha tola swoju macž wobknježeshče, so wona cžinjeshče a cžinicž dyrbjeshe, schtož wón chzyšče a so jemu ljubeshče. Hdyž tež bē macž druhdy na njeho šla a jemu i nanom hrožeshče, pschiběža wón k nej, majkashče ju a koscheshče a dobrjeshče so i nej, tak so wona jeho njekutk šaby a we swojim hlupym wješelu k njemu

džesche: Ty mój lubowany hołbiko! — ale so jeno nan nješhoni, so by to činił.

Esvarjesche nan, so je Surij njeపోకుశ్చయ a činič njeńdže, sčtož ma kasane, dha jeha macž bóršy fastupi, pschecživo nanej poštanu so kušajajo: „Tón wbohi hólz, wón móže činič kaž chze, tebi ničžo prawje njeje.“ A runje kaž by wona i žylej mozu wscho dobre wutupicž chžyła, sčtož nan w nim twarjesche, skoržesche a šwarjesche wona, hdyž běščaj šamaj, na nanowu šurowosčž, a wostajesche a činjesche jemu čim wjazy i woli. Psched macžerju wón tehodla w ničžim žaneho stracha njemějesche, a činjesche, sčtož chžyše; wona jemu ničžo njeprajesche, ale jeno napominašche: „hladaš so, so nan nješhoni! ty hižom wěšch.“ Šdyž wona šlyšesche, so něchtó na jeje Šurka šwari, a chze jeha pola nana wobškoržicž, dokelž je Surij i kamjenjemi do wofnow mjetał abo mlode sčtomiki špšičamowal, dha wona hnydom ludžom i tym hubu satyła, so jim škradžu jich sčtodu šaplacž i jim kasasche, so móža šebi na jich polu brémjo tramy, abo rěpy, abo něšto teho runja wsacž, jeno so bychu mjelčeli. Šdyž pał tola nanej i wušchomaj pschidže a wón Šurka teho dla khostasche, kaž so rošomnemu nanej pschifšuscha, dha njeršomna macž harowasche, wołasche a žalosčesche, so bě w žylym šuřodstwy šlyšecž: „šy ty tola nan, takle se šwojim džěščom šahadžesč; hdy by jeno sčtricžku lubosče napšchecživo šwojemu džěšču měł, dha by jemu tola něšto pschewidžil, ale ty ničžo wjazy njemóžesč, hacž to njebožatko čžwilowacž; tajki nješrafnik, kaž ty šy napšchecživo šwojemu džěšču, po žylym šwěče wjazy njeje; šabij jeha radšcho, na njeho tola ničžo dobre njecžaka!“ — A Šurk, tón wujesche a žalosčesche, jako běchu jeha drěli, a to čžim hórje, čžim bóle macž na nana šwarjesche a so i nim kušasche, to bě jemu tajka prawa pomajša. Druhdy njebě teho hódne, sčtož jeha nan šeschwifa, wón jo lědma čžujesche; ale wón tola žalosčž šehna, jako bychu jeha kóli, hdyž bě macž pódla; njebě-li pał tu wona, dha tež wón njewołasche, ale wjele šferje nana prošesche a lubjesche, so wjazy čžiničž nochze, a to jemu tał wjele pomhašche, so nan šferje šchwifacž pschesta. —

Šacž-tež-to budže i Šurja něšto ducha? — Š čžęžka; pschetož hdyž so džěčži tał wocžehnjeja, tam so radžicž njemóža. Macž a nan dyrbitaj psches jene byčž. Mjelubi-li so macžeri něšto, sčtož ma nan napšchecživo džěšču, abo nješda so nanej macžerny pocžinš pschi džěšču prawy, dha so psched džěčžimi teho dla wurěčžowacž njedyrbitaj, ale njech šebi mješ šobu šamaj prajitaj, sčtož so jenemu prawe nješda, a tał so njech šjednataj, sčto a tał chžetaj čžiničž, pschetož džěčži so bóršy dohladaja a wobkedžbujaja, hdyž staj nan a macž jich dla w šwadže a pschektorje; wone macžeri na wocžomčž widža, hdyž myšli, so jim nan šchitowdu čžini; wone wobkedžbujaja, sčto jim pola nana pomha, a tał móža macžer šludacž; wone tón kucžik bóršy wuhladaja, w kotrymž so myšla ššhowacž. Njech njeje macž teho dla tał šłaba, so by na měščze pschifšocžila džěšču pomhacž, jeli so nan i prutom šchwifa, a wono woła; ale njech jo radšcho po doštajm khostanju napomina a powucžuje, so by so pschichodnje šbalilo, nana rošhněwacž a šrudžicž; a njech nan njeje njekmilny we šwojej šurowosčži, tola pał tež njech lohžy njewoda, hdyž šu džěčži winowate, a njech na jenym šchwifnjenju doščž njeje, hdyž prošča; pschetož džěčži špytuja, sčto jim pomha a tał bychu so pukow šminyła. Džěčži našchwifacž a nabicž, to kóždy došonja, tiž je šylnišchi hacž wone: ale to ani jemu ani džěščom njepomha a jich njepolěpschuje. Šhoshanje dyrbi tajke byčž, so je džěščom wužitne a so nan a macž jich lubosčž psches nje njewotbudžetej; wone dyrbja pšnacž, so šu tajke khostanje šašlužile.

Me bohuzel! i Šurjom tał njebě. Ščtož nan w nim twarjesche, to macž šažo kažesche; sčtož nan šadžesche a šchčepjesche, to macž šažo wutorchowasche a łamasche, měšto so dyrbjala plěčž a

wobliwacž. Žadny džiw tež teho dla, so so Michal njeporadži. Wón štaršcheju pschektoru i šwojemu wužitkej nałožowasche a čžinjesche, sčtož jeha šła wola žadašche; pschetož wón mjedžishe, macž budže hižom pschifšrywacž, so nan nješhoni, a šhoni-li, dha budže tał rěčžecž a mjercžecž, so ty njewinowaty a bješ khostanja wostanjesch. Njebě teho dla wo wšy ničto hóršchi, hacž Surij mješ džěčžimi. Wucžer mějesche šwoju wschědnu nufu i nim; pschetož žadny hólčžez tał worakawy a lóšy njebě, a žadny so tał na ludanje njewustejesche, kaž Surij. Wucžer bě teho dla mjekelny, jako Surij sčthyrnacže lět šary šchulu wopuschcži.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

— Wušwolenje do šakšeho šejma šmėje so pódželu 2. okt. W 8. krajnym wotrjeku budže wolenje dopoldnja w 10 hodž. w hamškim hejtmanštwje w Šamjenžu. Šnjes Šofla-Šhroščžanski ma najšepšche wuhladny, so so i nowa ša šapóšłanza wušwoli. Nowy šakški wóšbny šakoń je so w šwojim čžagu w tej myšli šawjedł, so by so šozialdemokratam pučž do šejma šahacžil. Šacž budže so na wschón pschichod poradžicž, so jara prascha. Pschetož w 37. krajnym wotrjeku maja šozialdemokratojo wuhladny, šwojeho kandidatu Goldsteina pschecžiščecž.

— Wopomnjecža hódna šwjatocžnosčž wotdžerža so 25. septembra w Nowym Měščze w Šakškej. Běsche to dopomnjekška šwjatocžnosčž na tał mjenowany nabožinski měř, kotryž je so psched 350 lětami 1555 w Augšburgu ščžinił. Pschi škladnosčži 300 lětneho wopomnjekškeho dnja běsche so w šahrodže měščecžanskich šupjelow dub šadžil. Pschi tutym dubje, kotryž je w 50 lětach rjany narosł, džeržesche šnjes šarat Šöhrmann rěčž, na wažnosčž tuteho měra ša našču drohu žyrkej pošajujo. 28 muži běsche psched 50 lětami tónle dub šadžilo, a wošebje šajimawe běsche, so móžesche jedny tych muži tež tónle šwjedžen šašo šobu šwjecžicž.

— Šarđženu šobotu štej so nětko Šchwedška a Šorwegška psches wujednanje šastupjerjom wobaju ludow šjawnje džělišej. Šorwegška ma so nětko roššudžicž, hacž chze republika byčž abo šebi noweho krala wušwolicž. Rěčžalo je so wo Šchwedškim a Danškim prynžu. Šo šchwedški prynž kónu pschiwosmje, by pał pschecživo woli šchwedškeho krala bylo. Š žyła drje šebi žadny po tej kónje jara žadacž njetrjeba, pschetož nowy norwegški kral měł tał wjele kaž ničžo prajicž a roššafowacž.

II. Šudanske praschenja wo bibliškich wošobach.

Štaja Šadyšerb-Šwjeła.

9.

Bě šowtny kral we Babelu,
Wšchón roššubnjeny i hordobu;
Šso jemu hordom chžyše idacž,
Šo do njebjek mohł dožahacž.
Šom' čžłowiška wutroba bu wšata,
A šłocžaza šom' ša nju data.
Wón pašesche se šwěrinu
Šo w rošy mošy na polu.
Kaž wohidmo bu wlošaty,
Mě nochče jako pašory. —
Šdyž pał so běsche šponižal,
Še Wóh joh' šašo i hnadže wšal. —
Tał Daniel nam pišal je!
Wěšch, tał tón horduch rěšasche?

Wotmošny na praschenja wo bibliškich wošobach.

8. Wšab a Šwebel 2. Kral. 12.